

ת"פ 18318/08/13 - מדינת ישראל נגד דניאל בנסימון, מוחמד מרעב - עבדאללה חרבוש -

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 18318-08-13 פרקליטות מחוז דרום - פלילי נ' בנסימון ואח'
בפני כב' השופטת ק. רג'ניאנו

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשמים: 1. דניאל בנסימון
2. מוחמד מרעב - (הסתיים)
3. עבדאללה חרבוש - (הסתיים)

הכרעת דין (בעניינו של נאשם 1)

1. כתב האישום הוגש נגד הנאשם ו-2 אחרים (נאשמים 2 ו-3) בעבירה של עסקה אחרת בנשק, בניגוד לסעיף 144(ב2) וסעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בנוסף, יוחסה לנאשם עבירה של החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית, ולאחרים עבירה של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו.

2. כתב האישום

א. הנאשם מתגורר ברחוב הרעות 27 בנתניה.

ב. נטען בכתב האישום כי בחודש יולי 2013, עד ל-26.7.2013, החזיק הנאשם ברכב יונדאי סונטה מ.ר. 95-004-17 (להלן: "היונדאי") ובתא המטען של היונדאי החזיק בשתי שקיות שחורות ובתוכן שני מטעני חבלה המורכבים מגוף שהכיל בתוכו חומרי נפץ וכדורונים גדולים וקטנים ומקלט אלחוטי שנועד להפעלת המטען ושני חזיזים צה"ליים (להלן: "החבילה הכהה").

ג. ביום 26.7.2013 חנתה מכונית היונדאי ברחוב הידידות, הנמצא בסמוך לרחוב מגורי הנאשם.

ד. נטען כי באותו יום בשעה 22:05, או בסמוך לכך הגיע לביתו של הנאשם, אדם אחר הנוהג במכונית מזדה 3 לבנה מ.ר. 84-765-65 (להלן: "מזדה 3"). האחר ירד ממכונית המזדה וניגש

לפתח ביתו של הנאשם. דקה לאחר מכן יצאו הנאשם והאחר מהבית כשהם משוחחים ביניהם.

ה. האחר הלך למכונית היונדאי ברחוב הידידות, פתח את תא המטען של היונדאי, התבונן בתכולת תא המטען וסגר אותו. האחר שב לנאשם שהמתין לו מחוץ לבית. הם שוחחו והאחר עזב את המקום.

ו. בשעה 22:44 עצרה מחוץ לפתח ביתו של הנאשם מכונית מזדה 6 מספר רישוי 52-591-65 (להלן: "מזדה 6"), בה ישבו נאשמים 2 ו-3. נאשם 2 נהג ונאשם 3 ישב לידו.

ז. נטען כי הנאשם יצא מביתו ונאשם 2 יצא מהמזדה 6. נאשם 3 נשאר ישוב במזדה 6. הנאשם ונאשם 2, הלכו רגלית לכיוון רחוב הידידות, נעצרו כ-20 מ' מרכב היונדאי, הסתכלו לעברה וחזרו ביחד אל פתח ביתו של הנאשם.

ח. נטען כי בעוד הנאשם המתין מחוץ לכניסה לביתו, נכנס נאשם 2 למזדה 6 שם המתין נאשם 3. נאשמים 2 ו-3 נסעו לרחוב הידידות וחנו בסמוך ליונדאי. נאשם 2 יצא מהמכונית, פתח את תא המטען של היונדאי, הוציא מתוכו חבילה כהה שהכילה מטעני חבלה (להלן: "מטעני החבלה") והעבירה למזדה 6.

ט. נאשם 2 נכנס למזדה 6 ונאשמים 2 ו-3 נסעו חזרה אל עבר הנאשם. הנאשם התקרב למזדה 6, שוחח עם נאשם 2 והנאשמים 2 ו-3 עזבו את המקום כשהחבילה הכהה ברשותם.

י. כוחות משטרה שדיווחו על פעילותם של נאשמים 2 ו-3 חסמו את דרכם ועצרו אותם. מטעני החבלה נתפסו.

יא. בגין כך יוחסה לנאשמים עבירה של עסקה אחרת בנשק, בלא רשות על פי דין.

יב. עוד נטען שבחיפוש שנעשה בביתו של הנאשם נמצא שהחזיק שלא כדין, בשידה הסמוכה למיטתו 1.26 גרם סם מסוכן מסוג קוקאין מחולק ל-3 מנות, שלא לצריכה עצמית.

3. הנאשם והאחרים כפרו במיוחס להם.

לאחר שבית המשפט החל בשמיעת הראיות, בישיבה ביום 27.2.2014, הודו והורשעו נאשמים 2 ו-3 במסגרת הסדר טיעון ונגזר דינם. נאשם 2 הורשע בעבירה של עסקה אחרת בנשק. נאשם 3 הורשע בעבירה של סיוע לעסקה אחרת בנשק.

הכרעת הדין היא בעניינו של נאשם 1 בלבד.

4. תשובת הנאשם לכתב האישום (עמ' 15 לפרוטוקול)

הנאשם באמצעות בא כוחו כפר בהחזקת היונדאי, בהחזקת מטעני החבלה, ובעבירות המיוחסות לו.

הנאשם אישר הגעתו של האחר בשעה 22:05, במכונית מזדה 3, בסמוך לביתו של הנאשם. הנאשם הכחיש שהם יצאו מהבית ושוחחו ביניהם. הנאשם אישר שהאחר ניגש ליונדאי, פתח אותה ו"שב אחורה". הנאשם הכחיש ששוחח עם האחר, לאחר שהאחר חזר ממכונית היונדאי.

ב"כ הנאשם הוסיף שהאחר הגיע לאיזור גם בשעות אחר הצהריים.

הנאשם כפר בטענה שמכונית המזדה 6 עצרה בסמוך לפתח ביתו. נטען שהיא הגיעה לקרבת מקום ועצרה בסמוך.

הנאשם כפר בטענה שהלך עם נאשם 2 לרחוב הידידות.

הנאשם כפר בטענה שהמתין מחוץ לביתו, בעת שהאחרים נסעו לרחוב הידידות והוציאו ממכונית היונדאי את החבילה הכהה, ואחר כך שבו לנאשם ושוחחו ביניהם. לטענת הנאשם, ביום הרלבנטי לא היה לו קשר למכונית היונדאי.

הנאשם כפר בעבירת הנשק המיוחסת לו לרבות הטענה שמדובר ב"נשק" כמשמעותו בחוק.

הנאשם כפר בהחזקת הסם וטען שתפיסת הסם הייתה בלתי חוקית.

לא הייתה מחלוקת שמדובר בסם מסוג קוקאין.

5. אין חולק שהתביעה לא הביאה ראייה ישירה שהצביעה על הנאשם כמי שהחזיק במטעני החבלה. הראיות שהובאו הן ראיות נסיבתיות, והשאלה היא האם על בסיס הראיות הנסיבתיות ניתן לקבוע, באופן שאינו מותר מקום לספק, אחריותו של הנאשם לעבירה המיוחסת לו.

6. שתי שאלות להכרעה.

האחת - האם החזיק הנאשם במכונית היונדאי ובמטעני החבלה שהוצאו מתוכה.

השנייה - האם מטעני החבלה, שעל פי הטענה, החזיק הנאשם במכונית היונדאי הם נשק כמשמעותו בחוק.

עבירת הסמים תיבחן בנפרד.

7. במהלך שמיעת הראיות לא הייתה מחלוקת בנקודות הבאות:

א. הנאשם התגורר ברחוב הרעות 27 בנתניה (רחוב ללא מוצא). רחוב הידידות מקביל לרחוב הרעות. רחוב קטן מקשר ביניהם.

ב. ויסאם חאג' יחיא המכונה "סומא" הוא "האחר" שהוזכר בכתב האישום (להלן: "סומא") שהגיע לביתו של הנאשם בשעה 22:05 במזדה 3.

ג. נוסעי המזדה 6 הם נאשמים 2 ו- 3.

ד. מטעני החבלה שנתפסו על ידי המשטרה במכונית המזדה 6, בחזקתם של נאשמים 2 ו- 3, הוצאו, מספר דקות עובר לתפיסתם, ממכונית היונדאי והועברו למזדה 6.

ה. המכונית הלבנה שחנתה ברחוב הידידות, הייתה מכונית יונדאי מספר רישוי 95-004-17.

ו. על שקית הפלסטיק בתוכה הוחזקו מטעני החבלה נמצאו טביעות אצבע של מיקי דהן ואריאל אטיה.

8. לטענת המאשימה, מכונית היונדאי הייתה בזמן הרלבנטי בשליטתו של הנאשם ומשכך החזיק במטעני החבלה. העברת מטעני החבלה למזדה 6 נעשתה בידיעתו והיא בגדרה של "עסקה אחרת" על פי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין.

9. האם החזיק הנאשם במכונית היונדאי ומטעני החבלה

ראיות התביעה מבוססות על עדויות ודו"חות של תצפיתנים, עדויות ודו"חות שוטרים שעצרו את נאשמים 2 ו- 3, עדויות המתייחסות למכונית היונדאי ונסיבות מעצרו של הנאשם וכן חוות דעת ועדויות מומחים המתייחסות למטעני החבלה.

בעקבות מידע מודיעיני שהתקבל לגבי החזקת אמל"ח בנתניה ומעורבותו של הנאשם בהחזקת אמל"ח, בוצעה ב- 26.7.2013 (יום שישי) פעילות יזומה נגד הנאשם. בשעה 19:00 לערך, הוצבה תצפית משטרתית לעבר ביתו של הנאשם ברחוב הרעות ורחובות נוספים, לרבות רחוב הידידות. מכונית היונדאי חנתה ברחוב הידידות. אין חולק שעם הצבת התצפית מכונית היונדאי לא נכללה בתצפית ולא הייתה בגדר "חשודה" (היא הפכה להיות חשודה רק לאחר שמטעני החבלה הוצאו מתוכה, כפי שיובהר בהמשך).

מפת האיזור היא מוצג ת/1. כל מה שייכתב בהכרעת הדין לגבי האיזור וציון הרחובות, מתייחס למפה הנ"ל.

עד התביעה רס"מ דני בן גיגי (עת/1)(להלן: "בן גיגי") תיפקד כראש צוות.

התצפיתן אלי רייכמן (להלן: "רייכמן") התמקם ברחוב הרעות סמוך לרחוב איתמר בן אבי (עמ' 25 ש' 13 - 14). תפקידו היה לדווח מספרי הרכבים שנכנסו משד' איתמר בן אבי לרחוב הרעות והרכבים שיצאו מרחוב הרעות.

התצפיתנים מתן קשטיאל (להלן: "מתן") והילה קופרמן (להלן: "הילה") הוצבו לתצפית לעבר ביתו של הנאשם ולעבר השטח הפתוח שבצד הדרומי של הבית. מיקומם של אלה חוסה תחת תעודת חיסיון. מתן והילה נעזרו

במשקפת אחת והשתמשו בה לסירוגין. התצפיתנים צפו במתרחש ודיווחו, בזמן אמת, במכשיר הקשר שהיה ברשותם לחברי הצוות וליוסי אליהו (שישב במקום אחר) שרשם בדו"ח מרכזת את פרטי הדיווח שקיבל מהתצפיתנים, השעה ושמו של המדווח. דו"ח המרכזת הוא מוצג ת/39 (להלן: "דו"ח המרכזת"). בתום המשימה כתב כל אחד מהתצפיתנים דו"ח פעולה נפרד, המתייחס לדיווח שמסר.

10. נוכח קו ההגנה שנקט הנאשם, אין מנוס מלהתייחס לפרטי הדו"חות של התצפיתנים. נסיבות המפגש בין הנאשם לסומא ובין הנאשם לנאשמים 2 ו-3, מהלך המפגש, השעה המדויקת בה הגיע כל אחד מהרכבים ופרק הזמן שארך כל אחד מהמפגשים עם הנאשם. נתונים אלה שיפורטו להלן, יבדקו מול הגירסה שמסרו הנאשם ועדיו.

11. עדויות התצפיתנים

מטעמים שאינם ברורים לי, התנגד ב"כ הנאשם להגשת הדו"חות של התצפיתנים כתחליף לחקירה ראשית וניסה לבחון את הזיכרון שלהם לגבי האירוע. מובן מאליו שאיפשרתי להם להיעזר במהלך העדות בדו"חות שכתבו.

הנתונים שיפורטו להלן הם סיכום של העדויות בבית המשפט ות/39.

על פי הדיווח של מתן ורייכמן בשעה 22:05 נצפתה מכונית מזדה 3 לבנה מ.ר. 84-765-65 שנכנסה משדרות איתמר בן אבי לרחוב הרעות ונעצרה בסמוך לביתו של הנאשם. סומא, נהג המזדה 3, יצא מהמכונית והתקדם לביתו של הנאשם.

בשעה 22:06 (על פי דיווח של הילה) הנאשם נצפה יוצא מביתו ואחריו אדם נוסף (הדומה לנהג המזדה 3 שנכנס דקה קודם לכן). הם עמדו ושוחחו סמוך לבית.

בשעה 22:08 דיווחה הילה שהנאשם ממתין סמוך לביתו והאדם הנוסף (סומא) הולך רגלית לכיוון רחוב הידידות.

בשעה 22:10 דיווחה הילה שהבחור הנוסף (סומא) הגיע לרחוב הידידות (כ-50 מ' בערך מזרחית מרחוב בן גוריון), ניגש ישירות לרכב פרטי לבן, פתח את תא המטען של הרכב, הסתכל מספר שניות לתוך תא המטען, סגר את תא המטען וחזר לכיוון ביתו של הנאשם, שם המתין הנאשם בכניסה לבית. השניים שוחחו ביניהם ונפרדו בשעה 22:12.

הנאשם חזר לביתו. המזדה 3 עזבה את המקום לכיוון שדרות בן אבי.

בשעה 22:12 התקבל דיווח גם מרייכמן על עזיבתה של המזדה 3.

בשעה 22:44 (על פי דיווח של מתן ורייכמן) מכונית מזדה 6 אפורה, מספר אמצעי 591 נכנסה לרחוב הרעות ונעצרה סמוך לביתו של הנאשם.

בשעה 22:45 דיווח מתן שהנאשם יצא לבדו מביתו. נאשם 2 יצא ממושב הנהג של המזדה 6, השניים הלכו ביחד לרחוב הידידות, נעצרו כ-20 מ' מרכב היונדאי, הסתכלו לכיוון היונדאי וחזרו לכיוון ביתו של הנאשם. הנאשם נשאר בסמוך לכניסה לביתו. נאשם 2 עלה לרכב המזדה 6, נסע לרחוב הידידות וחנה בסמוך ליונדאי, פתח את תא המטען של המזדה 6 ואחר כך את תא המטען של היונדאי, הוציא דבר מה כהה מתא המטען של היונדאי והכניס לתא המטען של המזדה.

בשעה 22:46 חזרה המזדה 6 לכיוון ביתו של הנאשם. הנאשם התקרב למכונית המזדה, הנאשם ונאשם 2 שוחחו מספר שניות. מכונית המזדה 6 נסעה לכיוון שדרות בן אבי והנאשם נכנס לביתו.

בשעה 22:46 נתקבל דווח גם מרשימתן שהמזדה 6 מ.ר 52-591-65 יוצאת מרחוב הרעות ופונה ימינה לשדרות בן אבי.

עקב הפעילות החשודה נחסמה דרכה של המזדה 6. נאשמים 2 ו-3 נעצרו. בתא המטען נמצאו מטעני החבלה הנחזים להיות מטעני חבלה, נשק.

12. כפי שצינתי, עם הצבת התצפיתנים בשטח, לא הייתה מכונית היונדאי בגדר "חשודה" והתצפיתנים לא תודרכו לגביה. לפיכך, לא יוחסה חשיבות לדיווח שהתקבל לגבי המפגש בין סומא לנאשם ובין סומא למכונית היונדאי. רק בדיעבד משהתברר לחוקרים הקשר לכאורה, בין הנאשם ומכונית היונדאי, הבינו החוקרים שהמפגש בין סומא לנאשם לא היה ככל הנראה מפגש תמים. חרף זאת, ולמרות שמספר הרישוי של המזדה 3 היה ידוע לחוקרים וזהותו של הבעלים הייתה ידועה (ת/14), לא נעשתה פעולה חקירתית רצינית בנדון. רק לאחר שניתן צו על ידי בית המשפט, עוכב סומא לחקירה. בחודש ינואר 2014 הוגש נגדו כתב אישום בעבירה דומה. בכתב האישום שבפני כינתה המאשימה את נהג המזדה 3 "האחר" וציננה כי זהותו אינה ידועה לה.

אני תמימת דעים עם עמדתו של הסיניגור שאילו נעשתה חקירה ולו מינימאלית, ניתן היה לגלות זהותו של נהג המזדה 3.

הביקורת שהשמיע ב"כ הנאשם כלפי הגוף החוקר והפרקליטות הייתה במקומה.

13. לצד דו"ח המרכזת ועדויות התצפיתנים, הציגה המאשימה במסגרת ראיותיה שלושה תקליטורים (ת/44 - (ת/46) שצולמו במצלמות האבטחה הפרטיות שהתקין הנאשם לעבר ביתו. (לדברי הנאשם, ראה צורך להתקין את מצלמות האבטחה כי אשתו פוחדת להיות לבד).

התקליטור הרלבנטי לעניינו הוא ת/44. (ת/45 ות/46 לא הוזכרו על ידי מי מהצדדים וככל הנראה הוגשו שלא לצורך) ב"כ המאשימה הפנתה לסרטון אחד מתוך ת/44 שתיעד את המפגש בין הנאשם למזדה 6 ונוסעיה (להלן: "**הסרטון**"). בתום שמיעת הראיות והסיכומים הפנה ב"כ הנאשם לסרטון אחר שידובר בו בהמשך.

14. בישיבה ביום 8.4.2014 צפה בית המשפט בסרטון הנ"ל. פרטי הסרטון תועדו בפרוטוקול במהלך הצפייה בו (עמ' 111 משורה 23). נצפתה מכונית מזדה מגיעה מצד ימין (של הצילום) וחונה בימין הכביש. הנאשם מתקרב לעברה ולוחץ ידו של הנהג (נאשם 2) שיצא מהמכונית. השניים פונים ימינה וצועדים ביחד, הנאשם הניח ידו על הכתף של נאשם 2 והם ממשיכים עד לעיקול של הכביש ונעלמים מהתמונה. בהמשך, נצפה הנאשם חוזר לבדו למקום עמידתה של המזדה 6, נאשם 2 מגיע אחרי הנאשם. מכונית המזדה 6 עושה פרסה ונוסעת לכיוון רחוב הידידות.

15. גירסת הנאשם וההסבר שנתן לגבי המפגש שלו עם סומא

גירסת הנאשם נשמעה לראשונה בעדותו בבית המשפט. בחקירה במשטרה השיב לשאלות בודדות בנושאים צדדיים. בחקירה ראשונה (ת/11) נשאל אם ביקרו אצלו אורחים בשעות אחר הצהריים או הערב והוא סירב להשיב (עמ' 2 שורות 24 - 25). סירב להשיב לשאלות שהתייחסו למכונית היונדאי.

גם בתשובה לכתב האישום הכחיש את המפגש עם סומא על כל חלקיו.

הנאשם העיד בבית המשפט שהוא מכיר את סומא מזה שנים, הוא סוחר רכבים ועשו עסקים ביחד. הוא לא חבר קרוב, בעבר היו קרובים יותר.

יומיים לפני מעצרו פנה לסומא והציע למכור לו את רכב היונדאי (כדי שסומא ימכור אותו הלאה). ביום שישי, 26.7.2013, אחד מימי צום הרמדאן, התקשר אליו סומא בסביבות השעה שמונה וחצי וקבעו שסומא יגיע לראות את היונדאי. סומא הגיע בסביבות 10 בלילה. הוא היה בתוך הבית וסומא נכנס לביתו. הם ישבו במטבח שתו קפה, עישנו סיגריה וצחקו עם הבן שלו, (ש"בדיוק עמד לצאת עם חברים" (גילו של הבן - 18)). הנאשם סיפר שביום שבת התכוון לנסוע לאילת וסומא רצה לבדוק את הרכב לפני שהוא נוסע. אחרי שישבו בבית סומא הלך לראות את היונדאי והוא (הנאשם) יצא החוצה דרך החנייה. סומא חזר אליו אמר לו שתיים שלוש מילים ומסר שיבוא מקסימום ביום ראשון לקחת את היונדאי לבדיקה.

לדבריו, זאת לא הפעם הראשונה שסומא ראה את היונדאי. בעבר הגיע סומא לבדו וראה אותה "פעם פעמיים". סיפר שבשבת לפני כן מכר את הרכב למישהו אחר והשיק חזר. לדבריו, הראה לעורך הדין שלו את זיכרון הדברים.

הקשר של הנאשם למכונית היונדאי עלה אף הוא לראשונה בעדותו בבית המשפט. סיפר שעד למעצרו היה לו מכן לשטיפת מכוניות, מוסך קטן ועסק קצת בסחר ברכבים משומשים. מורשה על ידי משרד התחבורה. בניגוד לכך, ציין שאשתו היא הבעלים של העסק.

הנאשם סיפר שביום שישי, שבועיים לפני מעצרו, קיבל מאריה שם טוב (להלן: "שם טוב") את היונדאי למכירה. היונדאי הייתה מיועדת למיקי דהן (להלן: "מיקי"), אותו הכיר "כמה ימים, שבועיים שלוש לא יותר מזה, לא הכרתי אותו לפני כן" (עמ' 99 שורה 31). בחקירה נגדית העיד "הקשר שלי איתו הוא שום דבר... הוא לא חבר שלי בשום פנים ואופן. הוא חבר של אריאל..." (עמ' 106 שורות 13 - 14). סיפר שמיקי הוא חבר של אריאל אטיה (להלן: "אריאל"). אריאל הוא חבר שלו. הוא הכיר את מיקי דרך אריאל כאשר אריאל ביקש ממנו

להעסיק את מיקי. סיפר שמיקי ואריאל עשו לפעמים סחר במכוניות "עוזר לו, הוא נוהג בשבילו, מביא בשבילו, שליח". דחה בתוקף את הטענה שמיקי עבד אצלו. הוסיף שאם מיקי סיפר שעבד אצלו (אצל הנאשם), אולי זה בגלל שאריאל אינו עוסק מורשה ו"הוא לא יודע למה סיבך אותו".

הנאשם סיפר שמיקי דהן הגיע אליו לעסק עם אריאל. במקום פגש במקרה את שם טוב. מיקי ראה את היונדאי ודיבר איתו על החלפות של מכוניות. הנאשם סיפר שמיקי היה טנדר ישן והוא שאל אותו (את הנאשם) אם הוא יכול לעשות החלפה עם הטנדר. סוכם ששם טוב יביא את היונדאי ביום שישי. ואכן, ביום שישי, שבועיים לפני מעצרו, הגיעו שם טוב ומיקי. שם טוב הגיע עם היונדאי שהייתה מיועדת למיקי, אבל בגלל תקלה ביונדאי, היא נשארה אצלו. שם טוב השאיר לו שני מפתחות. גיא דדוש, בחר שעבד איתו לקח את היונדאי לתיקון במוסך של יונדאי בבקא אל גרבייה. היונדאי תוקנה, הוחזרה אחרי שלושה ימים ועברה אצלו רחיצה וטיפול (החלפת מים ושמן) אחרי "יום יומיים" מיקי הגיע ולקח אותה ישירות מהמוסך מבלי שהייתה בכלל ברשותו. הוא נתן למיקי אחד משני המפתחות. מיקי לקח אותה לכמה ימים לניסיון לפני שיחליט אם לקנות אותה.

בחקירה נגדית העיד שקיבל את היונדאי למכירה והייתה בעיקר בשימוש של מיקי שגר באשקלון. הוא נשאל אם נתן למיקי להשתמש ביונדאי והוא השיב שהציע לו את הרכב למכירה והוא בדק אותו ותוך כדי הוא נסע עם הרכב פעם בשבוע לאשקלון (עמ' 106 שורה 28). בהמשך העיד שלא הציע לו את היונדאי למכירה ומיקי רצה אותו מלכתחילה בתור החלפה לרכב שהיה לו. סיפר שמיקי היה אצלו ביום רביעי (לפני מעצרו) והחזיר את היונדאי. מאותו יום רביעי חנתה היונדאי ברחוב הידידות והוא ידע שהיא חונה שם. לדבריו, מיקי לא רצה לקנות את היונדאי כי אריאל הביא לו אלפא חדישה יותר, שחנתה ליד ביתו (של הנאשם) במשך יומיים.

16. סומא זומן כעד הגנה. אישר שנעצר והוגש נגדו כתב אישום בעבירת נשק. מסר ששוחרר בבית משפט ללא תנאים.

סומא העיד שהוא מכיר את הנאשם הרבה שנים (17) ממסחר ושטיפת מכוניות. בשנה וחצי האחרונות היה בן בית בביתו של הנאשם, נכנס אליו חופשי "ישנתי אצלו, גרתי אצלו, הוא היה גם בא אלי הרבה לבית" (עמ' 125 שורה 21). ב- 26.7.2013 הגיע לביתו של הנאשם כי הנאשם אמר לו שהוא רוצה למכור מכונית והיא חונה מול הבית שלו. ישב אצלו בבית, שתו קפה עם האישה והילדים. אחר כך הלך לראות את מכונית היונדאי. סיפר שזו פעם ראשונה שראה את היונדאי. פתח, הסתכל במכונית וחזר לביתו של הנאשם. לדבריו, פתח את תא המטען והדלת האחורית של היונדאי והתצפיתן שיקר בעדותו כשהעיד שלא ראה אותו פותח את הדלת האחורית של היונדאי. אישר שלא בדק את המנוע "כי הוא סומך על המילה של הנאשם ולא צריך לבדוק את המנוע" "אחר כך נדבר על המנוע", אבל אם יש מכות על האוטו הוא לא קונה אותו.

הוא אישר שלא הניע את היונדאי, כי זה היה בלילה והוא צריך היה לחזור למחרת בבוקר עם הבן אדם מהכפר כדי לבדוק את המכונית ואם הכל בסדר תתבצע העסקה.

סומא דחה את הטענה שבדק את היונדאי בהזדמנויות קודמות. סיפר שהלך לראות אותה בשטיפה ולא הייתה שם. העיד שאשת הנאשם סיפרה לו שהנאשם נעצר בגלל מטעני החבלה אבל לא סיפרה לו שזה נתפס ביונדאי.

לא עניין אותו ולא איכפת לו היכן תפסו את המטעני החבלה.

17. עדויות של מיקי דהן

מיקי זומן כעד הגנה. העד סיפר שהכיר את אריאל כשהיו יחד בבית הסוהר (העד נשא מאסר של 16 שנים בעבירות מין). השתחרר מהכלא בספטמבר 2012. גר באשקלון חצי שנה. לאחר השחרור מהכלא נמשך ביניהם הקשר והוא עבר לגור אצל אריאל בגבעת אולגה. סיפר שהוא מכיר את הנאשם וידע שיש לו עסק לשטיפת מכוניות. מכיר גם את סומא. ראה אותו בעסק של הנאשם מספר פעמים, ראה חיבוקים בין הנאשם וסומא.

בהתייחסו למכונית היונדאי, סיפר שגר אצל אריאל והנאשם נתן לו מדי פעם, כשהרכב היה פנוי, להשתמש ביונדאי כדי לנסוע לבת שלו באשקלון. זה היה בפרק זמן של שבוע בלבד (עמ' 118 שורה 28). סיפר שהנאשם הציע לו לקנות את היונדאי והוא סירב. לדבריו, הנאשם הציע את הרכב גם לאחיו והוא סירב.

העד הכחיש היכרות עם נאשמים 2 ו-3.

לגבי טביעות אצבע שלו שנמצאו על השקית (בתוכה נמצאו מטעני החבלה), טען שאין לו מושג איך זה קרה ואולי זה שקיות שהשאיר ביונדאי בעת שהשתמש ברכב. לא הראו לו את השקית בחקירה. הוא אישר שהחוקר אמר לו שנמצאו על השקית גם טביעות האצבעות של אריאל אטיה. חרף זאת לא דיבר עם אטיה על כך.

העד סיפר שכאשר החזיר את היונדאי חנה אותה בשטיפה. הוא דחה את טענת הסניגור שחנה את היונדאי "לא רחוק מהבית של דני". הוא עבד בשטיפה וכשהיה צריך לקח אותו מהשטיפה. לדבריו, אנשים נוספים השתמשו במכונית. הנאשם היה נותן אותה למי שהיה צריך. סיפר שבאותה תקופה הנאשם היה "הבוס" שלו ושלם לו משכורת של 1,200 ₪ לשבוע.

סיפר שכמה ימים אחרי שהנאשם נעצר, שמע על כך מאריאל. אריאל סיפר לו שעצרו את הנאשם על מטעני החבלה. הוא אישר שבעת שנחקר במשטרה ידע שישאל על טביעות האצבעות שנמצאו על השקית. אריאל אמר לו שהבין מאשתו של הנאשם שנמצאו על השקית טביעות אצבעות.

18. עדויות של טלי ואריה שם טוב

חקירת המשטרה העלתה שמכונית היונדאי רשומה על שם טלי שם טוב (להלן: "טלי"). בעקבות כך זומנה טלי לחקירה. בעקבות דברים שמסרה בחקירה זומן לחקירה גם בעלה אריה שם טוב (להלן: "שם טוב"). הם נחקרו ב-28.7.2013. ההודעות ת/36 ות/38 הוגשו בהסכמה כתחליף לחקירה ראשית.

כעולה מעדותם, טלי ביקשה למכור את מכונית היונדאי. מאחר והתקשו למצוא קונה פנה שם טוב לנאשם (אותו הכיר לפני מספר שנים) כדי שימכור לו את המכונית. שבועיים לפני (מסירת ההודעה) השאיר לנאשם את היונדאי בעסק של השטיפה עם שני מפתחות וקיבל ממנו 5,000 ש"ח במזומן, אותם העביר לטלי. מסר כי שוויה של היונדאי, על פי המחירון היה 13,000 - 14,000 ש"ח והנאשם לא אמר לו כמה ישלם עבורה. היונדאי

הועברה לנאשם ללא ביטוח ותוקפו של הטסט היה עד 11.8.2013.

שם טוב שלל בתוקף את הטענה שהרשה לנאשם להשתמש ביונדאי כרצונו "**מה פתאום, זה לא קיים דבר כזה**" (ת/38 שורה 27).

טלי אישרה בעדותה שקיבלה מבעלה סך 5,000 ש"ח במזומן.

19. גרסת הנאשם לגבי המפגש שלו עם נוסעי המזדה 6 (נאשמים 2 ו-3)

בחקירה ראשונה (ת/11) נשאל הנאשם אם הוא מכיר את מוחמד מרעב או את עבדאללה חרבוש ומה טיב ההיכרות ביניהם. הנאשם השיב "**לא יודע מי אלה אפילו**". הוא השיב בשלילה לשאלה אם הם ביקרו בביתו באותו יום. הוא לא השיב לשאלות החוקרים שהתייחסו למפגש איתם.

בעדותו בבית המשפט חזר וטען "**לא מכיר אותם, בחיים לא ראיתי אותם**".

הנאשם מסר בעדותו שיצא מהחנייה שלו, הסמוכה ליחידת הדיור של בתו, והלך לכיוון הכניסה של ביתו. המרחק ביניהם 40 - 50 מטר. נעצרה לידו מזדה 6, מתוכה יצא בחור שבקושי דיבר עברית ושאל אותו איפה רחוב הידידות. הוא אמר לו "**פה לא רחוק**", שזה ברחוב שחוצה והמשיך (הנאשם) לכיוון הבית שלו. כשעמד בכניסה לבית שלו, הבן שלו יצא עם חברים. הוא עמד ודיבר איתם מספר שניות. הבחור עבר אמר לו "**תודה רבה**" והמשיך. זו הייתה גרסתו בחקירה ראשית.

בחקירה נגדית הוצג בפניו הסרטון. בתגובה מסר שנאשם 2 צפץ לו והוא בדיוק יצא מהחנייה לכיוון ימין (הכוונה לכיוון הכניסה לרחוב הרעות - ק.ר.). הוא (הנאשם) ניגש אליו. נאשם 2 יצא מהמכונית, לחץ את ידו ושאל אותו איפה רחוב הידידות. הוא (הנאשם) הניח את ידו על כתפו (של נאשם 2) ובידו השנייה הצביע לכיוון הרחוב. (הנאשם הדגים זאת באולם בית המשפט, עמ' 112). נאשם 2 לא הבין אותו ("**כי זה רחוב ללא מוצא**") והוא אמר לו "**בוא אני אראה לך**" והלך איתו עד לעיקול שנמצא מול הכניסה לבית שלו. הוא חזר כדי להיכנס לביתו, פגש בן שלו שעמד בחוץ עם חברים ועמד ודיבר איתם. המזדה 6 עשתה פרסה וחזרה מאותו מקום שבאה.

הנאשם דחה את הטענה שהגיע עם נאשם 2 עד רחוב הידידות והצביע לכיוון רכב היונדאי.

20. עדות של מוחמד מרעב, שזוהה כנאשם 2

נאשם 2 זומן כעד הגנה. הוא העיד שאינו מכיר את הנאשם. סיפר ששאל אותו לגבי הרחוב ולחץ את ידו של הנאשם, על פי הנהוג במגזר הערבי שמשמעותה שהוא מכבד את האדם השני. סיפר שעצר את מכונית המזדה ליד ביתו של הנאשם ושאל אותו היכן רחוב הידידות. הוא לא הבין מה שהנאשם אמר לו וביקש שיציין בדיוק. הנאשם הסביר לו והלך והוא נסע לרחוב הידידות (הכיוונים והסימונים שהזכיר העד הם על פי נ/4). הוא אישר שנשלח לרחוב הידידות כדי לקחת את מטעני החבלה.

21. נסיבות מעצרו של הנאשם

חלק לא מבוטל מראיות התביעה יוחד לנסיבות מעצרו של הנאשם.

ההחלטה לעצור את הנאשם נתקבלה בשעה 23:30 לערך, על ידי ראש הצוות לאחר שנתפסו בתא המטען של המזדה 6 שני מטעני החבלה שהועברו ממכונית היונדאי למזדה 6 ונחשדו להיות מטעני חבלה.

צוות בלשים בפיקודו של גלעד פרץ הגיע לביתו של הנאשם. הצוות הקיש על דלת הבית ואיש לא פתח את הדלת. ראש הצוות הורה לבלשים למצוא דרך להיכנס לבית. הם הצליחו להיכנס לגינה. בשלב זה נפתחה דלת הכניסה על ידי אישה שזיהתה עצמה כאשת הנאשם. אחד משני אנשי הצוות הזדהה על פי תעודת מנוי. לשאלה היכן בעלה השיבה שאינה יודעת והוסיפה "אתם יכולים לחפש אותו בבית הוא לא פה" (ת/7 עמ' 1). הנאשם לא אותר בביתו וניתנה הוראה (על ידי גלעד פרץ) לבצע חיפוש בבית ללא צו.

בשעה 01:20 לפנות בוקר התקבל דיווח על אדם חשוד הנמצא בגג סמוך לביתו של הנאשם ומתנהג בצורה חשודה. ראש הצוות ביחד עם בן גיגי יצאו למקום שלפי הדיווח הסתתר שם הנאשם. הבעלים פתח את דלת הבית. גלעד פרץ ובן גיגי הבחינו בדמות המסתתרת מאחורי מכונת כביסה. גלעד צעק משטרה, "צא החוצה". הדמות לא זזה. הוא התקרב אליה וזיהה את הנאשם. פרץ קרא לו לעצור ובתגובה הנאשם החל לברוח בכוונה להימלט. גלעד פרץ קפץ עליו, אחז בו והפיל אותו בכוח על הרצפה ועצר אותו. בתגובה אמר הנאשם "אני מצטער ראיתי שנכנסתם לבית וברחתי ועליתי לגג" (ת/51 דו"ח פעולה של פרץ, ת/52 פקודת מעצר ועדויות השוטרים בבית המשפט).

22. בחיפוש שנעשה בביתו של הנאשם נתפסו בין היתר מפתח ושלט של מכונית היונדאי, דרכונים של אריאל וענת אטיה וסם מסוכן מסוג קוקאין. הסם נתפס בתוך קופסת סיגריות מרלבורו ארוז ב-3 שקיות שקופות קטנות. (דו"ח פעולה ותפיסה ת/56). במכונית היונדאי נתפסו צילומי תעודת זהות של אריאל וענת אטיה.

23. גירסת הנאשם לגבי נסיבות מעצרו

בחקירה ראשונה (ת/11) סירב הנאשם להשיב לשאלות שהתייחסו לנסיבות מעצרו. בחקירה שנייה (ת/10) השיב שעלה לגג לעשן סיגריה ולא ברח מהשוטרים.

בעדותו בבית המשפט סיפר שבסביבות השעה אחת עשרה בלילה נכנס לבית ומצא את אשתו ישנה. הוא ירד לחנייה המשותפת במרתף ופגש שם את ויקי מסיקה שהוא שכן וחבר שלו. הוא שאל אותו למעשיו והשכן השיב לו שהוא עולה לגג וכבר יגיע.

הנאשם תיאר את הגג כמרפסת עם בריכה נפרדת לכל אחת מיחידות הקוטג' הצמודות זו לזו. הנאשם גר בראשונה והשכן בשלישית. מול הבית נמצא גן ציבורי. לדברי הנאשם בחודשים יולי אוגוסט יש שם פעילות, רעש וילדים.

הנאשם סיפר שעלה לגג שלו ועבר לגג של השכן וחיכה לשכן שיעלה. בשלב מסוים ירד לבית של השכן, לקח בירה וחיכה לשכן, התעכב שם כחצי שעה וראה טלוויזיה. עלה שוב למעלה. הוא ראה אור כחול ופעילות וקשר זאת לפעילות של הילדים בגן הציבורי. רק כשראה בן אדם עולה למרפסת הבין שקרה משהו. הוא התרומם לראות מה קרה ומהלחץ התיישב. אחרי שתי שניות קפצו עליו שני בחורים. הוא הוכה בצלעות, קיבל מכה בראש וכל העולם הסתחרר. נלקח מיד לתחנת המשטרה ושם ראה את אשתו כשהיא אזוקה.

הנאשם הכחיש שהודה בפני השוטרים שברח מהם ושהתנצל בפניהם על כך "מה פתאום לא היה דבר כזה מעולם. הוא לא דיבר אלי...". (עמ' 109 שורה 21). על פי גירסתו, כשקפצו עליו אמר להם "הבהלתם אותי".

24. מספר ימים לאחר שנשמעו הסיכומים בתיק (ביום 14.7.2014) שלח ב"כ הנאשם הודעה בכתב לבית המשפט והפנה את תשומת ליבו של בית המשפט לאחד מהסרטונים בדיסקים ת/44 - ת/46 ממנו עולה, כך לדברי ב"כ הנאשם, כי בשעה 17:15 (טרם התקממותה של התצפית המשטרתית) נצפה רכב מסוג מזדה 3 (הזהה למזדה 3 של סומא) כשהוא חולף על פני רחובות הידידות והרעות, נוסע ברברס נסיעה ארוכה (כ-200 מטר) עד לרחוב הידידות ונכנס לכיוון המקום בו חנה רכב היונדאי. מכאן, לשיטתו של ב"כ הנאשם, יש לקבוע שסומא הגיע גם בשעה 17:15, לרכב היונדאי.

ב"כ המאשימה התנגדה לאופן בו הוצגו הדברים בפני בית המשפט, לאחר שמיעת הסיכומים. לגופו של ענין, טענה שלא ניתן לזהות את הרכב ואת הנהג וממילא אין בתוכנו כדי לסייע למי מהצדדים.

חרף העובדה שטענה זו לא הוצגה בפני סומא, ולא בפני אף לא אחד מהעדים האחרים, ומאחר והדיסקים הוצגו כראיה והיו בפני, ניסיתי לצפות בהם במחשב בלשכה ובמחשב האישי שלי והדבר לא עלה בידי, גם לא לאחר שהדיסקים הועתקו ונמסרה לי על ידי ב"כ המאשימה תוכנה לפתיחת הדיסק.

ב"כ הצדדים זומנו לבית המשפט והוצג בפני הסרטון (מתוך אחד הדיסקים) אליו כיוון ב"כ הנאשם. בסרטון נצפה רכב לבן נוסע קדימה וברברס. לא ניתן לזהות את מספר הרכב ולא את הנהג. לא ניתן לקבוע באיזה רחוב מדובר ומעשיו במקום.

בכל מקרה, לא ברור לי כיצד היה בכך כדי לתמוך בהגנת הנאשם. נהפוך הוא, היה בכך כדי לתמוך יותר בטענה שהמפגש בין השניים באותו לילה לא היה לצורך עסקה של מכירת הרכב.

בקביעת הממצאים לא אתיחס לסרטון הנ"ל.

25. קביעת מהימנות וממצאים

א. אקדים ואומר כי גירסת הנאשם על כל חלקיה איננה אמינה עלי. עדותו בבית המשפט הייתה עדות כבושה שבאה לעולם, לאחר שכל ראיות התביעה היו בפניו. בנקודות מסוימות הגירסה

שנתן הייתה מבולבלת ונאמרו דברים והיפוכם. הנאשם לא נתן הסבר לשתיקתו בחקירה, ההסבר שנתן לאו הסבר הוא. הנאשם לא דיבר אמת בבית המשפט כמעט בכל נקודה אפשרית. הממצאים העובדתיים יקבעו על בסיס ראיות התביעה המבוססות על עדויות התצפיתנים, העדים האחרים והסרטון ת/44. אלה לא הותירו אצלי ספק לגבי אמינותם. העדויות היו עקביות, חד משמעיות ותמכו זו בזו.

עדותם של התצפיתנים חפה מכל שיקול זר. הדיווח היה אובייקטיבי לחלוטין. מכונית היונדאי לא הייתה בגדר "חשודה" באותו שלב.

ב. ההסבר שנתן הנאשם לכבישת העדות התבסס בעיקרו על מצבו הפיזי הרפואי (בגלל מכות שקיבל, לדבריו) ומעצרה של אשתו. ההסבר ניתן רק בחקירתו הנגדית. העיד כי לא דיבר בחקירה ב- 27.7.2013 (ת/11) כי היה חולה ורצה שאשתו תשתחרר.

ולמה שתק בחקירתו השנייה (ת/10)? לדבריו זה היה אחרי שלא ישן 3 לילות "התחננתי לכוס קפה ולרופא כדי לענות. למה שאני אדבר עם אנשים שלא נחמדים אלי? הם כבר אמרו את דברם זה לא יעזור. כבר קיבלתי מכות לפני שבדקו אם אני אשם..." (עמ' 103 שורות 11 - 12).

הנאשם אישר שבדין להארכת מעצרו לא הביא לידיעת בית המשפט שקיבל מכות "כי לא נתנו לי לדבר". הנאשם אישר שלא התלונן בפני איש שהוכה. הנאשם לא הצביע על מי מהחוקרים כמי שהיכה אותו.

זה ההסבר שנתן הנאשם לשתיקתו בחקירה, שאין חולק שאין בו דבר.

ג. אני קובעת על בסיס עדותם של שם טוב ואשתו טלי שמכונית היונדאי הועברה לנאשם למכירה, כשבועיים לפני מעצרו. הנאשם קיבל שני מפתחות ושילם לשם טוב, כמקדמה, ₪ 5,000 במזומן. המכונית הושארה לנאשם בעסק השטיפה, מבלי שאנשים נוספים היו מעורבים בעסקה. על פי עדותו של שם טוב, לא היה כיסוי ביטוחי לנהיגה ביונדאי והנאשם לא היה רשאי להשתמש בה. המכונית הייתה במהלך התקופה הנ"ל בשליטתו של הנאשם, אפילו אם בנקודות זמן מסוימות, נמסרה למיקי לשימוש כפי שיובהר בהמשך.

עדותו של שם טוב לגבי העברת היונדאי לנאשם הייתה חד משמעית. חקירתו במשטרה (ת/38) הוגשה כתחליף לחקירה ראשית ולא הוצגה בפניו, בחקירה נגדית, גרסת הנאשם שהייתה שונה באופן מהותי מגירסתו של שם טוב.

ד. הגרסה שמסר הנאשם לגבי המפגש בעסק שלו בין שם טוב, מיקי ואריאל והעברת היונדאי למיקי מבלי שהייתה בכלל ברשותו, היא המצאה שנבנתה לקראת העדות בבית המשפט, למעלה מ- 8 חודשי לאחר מעצרו. אין זכר לגירסה הנ"ל בעדותו של שם טוב ואף לא בעדותו של מיקי שזומן כעד הגנה והיה אמור לכאורה לתמוך בעדותו של הנאשם. גרסה זו של הנאשם

באה לעולם במטרה לשכנעני שהעסקה הייתה בין מיקי ושם טוב ולהרחיק עצמו מהיונדאי, לאחר שנודע לו שטביעות אצבעות של מיקי ואריאל נמצאו על השקית שעטפה את מטעני החבלה.

בהמשך, אתייחס לעדותו של מיקי המחייבת משנה זהירות לאור טביעות האצבעות שלו שנמצאו על השקית.

ה. אוסיף ואומר כי גם הגירסה בבית המשפט של הנאשם לא הייתה עקבית. בעוד שבחקירה ראשית סיפר על החלפת רכבים בין מיקי ושם טוב, בחקירה נגדית העיד שקיבל את היונדאי למכירה והייתה בעיקר בשימוש של מיקי, עד יום רביעי עובר למעצרו.

מיקי לא אישר את הגירסה הנ"ל.

בכל מקרה, אפילו אם היונדאי הייתה בתקופה זו או אחרת בשימוש של מיקי, אין בכך בעל פי מסכת הראיות שבאה בפני, כדי לקעקע את ראיות התביעה ולפגוע במרקם הראייתי לגבי אחריותו של הנאשם למטעני החבלה שהיו ביונדאי.

ו. על פי גרסת הנאשם מכונית היונדאי הוחזרה לו על ידי מיקי רק ביום רביעי עובר למעצרו. מיקי חנה אותה לדבריו ברחוב הידידות והוא ידע שהיונדאי חונה שם. לעומת זאת, מיקי העיד שהשאיר את היונדאי בעסק השטיפה של הנאשם מבלי שציין באיזה יום זה היה. ברור שגם למיקי יש אינטרס להרחיק עצמו ממכונית היונדאי ומרחוב הידידות, וכפי שצינתי, עדותו מחייבת זהירות יתרה.

על פי הבנתי, הגירסה שמסר מיקי לגבי השימוש ביונדאי באה להסביר ולתרץ הימצאותן של טביעות האצבעות שלו על השקית שעטפה את מטעני החבלה. מיקי ידע בעת שנחקר במשטרה על הימצאותן של טביעות האצבעות.

על פי התרשמותי, לא ניתן לשלול את האפשרות ש"הליבה" בגירסתו של הנאשם "נבנתה" סביב גירסתו של מיקי במשטרה.

אין בידי נתונים לקבוע איזו משתי הגרסאות אמינה יותר ואיזו להעדיף. אני סבורה שגם מבלי להכריע בשאלה זו, חנייתה של היונדאי ברחוב הידידות (מאז יום רביעי), והתנהלותו של הנאשם בנסיבות שפורטו על ידי העדים, היא ראיה נסיבתית מפלילה.

ז. הנאשם לא נתן הסבר לשאלה, מדוע במשך יומיים חנתה מכונית היונדאי שהוחזרה לו (על פי גרסתו) ברחוב הידידות ולא בסמוך לביתו ברחוב הרעות. לנאשם יש חנייה מתחת לביתו והדעת נותנת שהנאשם יחנה אותה בסמוך לביתו ברחוב הרעות ואפילו אם יש ממש בטענתו שמיקי חנה אותה ברחוב הידידות, על פי ההיגיון והשכל הישר היה הנאשם צריך להעביר אותה לרחוב

הרעות. לא נטען שהחנייה שם אסורה, או נסיבה אחרת שמנעה חנייתה של היונדאי ברחוב הרעות.

ח. אני דוחה את ההסבר שנתנו הנאשם וסומא לגבי נסיבות המפגש התמים ביניהם בלילה של ה- 26.7.2013 שמטרתו להציג בפני סומא את היונדאי שהוצעה לו למכירה. עדויות התצפיתנים לגבי לוח הזמנים והתנהלותם של השניים, לא הותירה לי ספק שהביקור של סומא אצל הנאשם היה קשור למטעני החבלה, מבלי שאני יכולה וצריכה לקבוע מה היה חלקו של סומא.

אתחיל ואומר כי טיב היחסים בין השניים הוצג באופן שונה לחלוטין. בעוד הנאשם סיפר שכיום סומא הוא לא חבר קרוב שלו (בעבר היו קרובים יותר) הפליג סומא לגבי מערכת היחסים הקרובה ביניהם וסיפר שבשנה וחצי האחרונות היה בן בית בביתו של הנאשם נכנס אליו הביתה באופן חופשי, ישן אצלו, גר אצלו וגם הנאשם הגיע הרבה לביתו.

על פי עדויות התצפיתנים בשעה 22:05 הגיע סומא (במכונית מזדה 3) לביתו של הנאשם. דקה לאחר מכן, בשעה 22:06, השניים יצאו מהבית ושוחחו במשך כ-2 דקות בסמוך לבית. בשעה 22:08 סומא הלך לרחוב הידידות, ניגש ליונדאי, פתח את תא המטען התבונן בו וחזר לביתו של הנאשם, שם המתין הנאשם בכניסה לבית. השניים שוחחו ונפרדו בשעה 22:12. בפרק הזמן 22:08 - 22:12 המתין הנאשם מחוץ לביתו.

העובדה שסומא שהה בביתו של הנאשם דקה בלבד אינה עולה בקנה אחד עם המפגש החברתי שתיארו השניים (ישבו ושוחחו, עשינו סיגריה, שתו קפה וצחקו עם הבן של הנאשם).

הנאשם וסומא יצאו ביחד זה אחרי זה מביתו של הנאשם ולא כפי שהעיד הנאשם שהוא יצא החוצה דרך החנייה. הם שוחחו מחוץ לבית במשך 2 דקות ורק אחר כך הלך סומא למכונית היונדאי.

הנאשם המתין לסומא מחוץ לביתו עד שחזר ממכונית היונדאי והשניים שוחחו.

העובדה שסומא ניגש ישירות לתא המטען והציץ לתוכו אינה מתיישבת עם הטענה שהגיע כדי לרכוש את היונדאי וניגש ליונדאי כדי לבדוק אותה. אין ממש בטענה של סומא שפתח גם את הדלת האחורית של היונדאי. ההיגיון וניסיון החיים מלמדים שמי שמתכוון לרכוש מכונית, והגיע במיוחד בלילה "בתום צום הרמדאן", יעשה לפחות בדיקה מינימאלית של הרכב. סומא לא בדק דבר כאשר גם לפי דבריו הוא לא בדק אותה בעבר. הטענה שלו שלא ראה צורך בבדיקת המנוע כי הוא סומך על המילה של הנאשם ומה שעניין אותו זה לבדוק אם יש "מכות" על האוטו, היא טענה אבסורדית. לעומת סומא, הנאשם ניסה להסביר את "היעדר" הבדיקה בטענה שסומא הגיע בעבר וראה אותה "פעם פעמיים".

ט. אני דוחה את ההסבר שנתן הנאשם לגבי המפגש האקראי עם נאשמים 2 ו- 3 וכמו כן את עדותו של נאשם 2.

עדויות התצפיתנים והסרטון מובילים למסקנה שהמפגש לא היה אקראי. אין חשיבות לקבוע אם הייתה ביניהם היכרות מוקדמת אם לאו.

הממצאים העובדתיים ייקבעו על פי עדויות התצפיתנים והסרטון. כאן המקום לומר שהסרטון, שאין לפקפק במה שנצפה בו, מחזק את עדויות התצפיתנים ומוסיף עליהן ואין בו כדי לתמוך בגירסת הנאשם כפי שטען ב"כ. הסרטון מתעד את מה שנצפה בטווח הצילום של מצלמות האבטחה הפרטיות של הנאשם. טווח הצילום של מצלמות האבטחה נקבע על ידי הנאשם ואלה כוונו מול הכניסה לביתו וחלשו בצידו האחד של רחוב הרעות, כיוון הליכתם של הנאשם ונאשם 2 עד לעיקול שמאלה לרחוב הידידות. התצפית המשטרתית חלשה על שטח גדול יותר, לרבות רחוב הידידות ומכאן הדיווח שנתקבל הוא מעבר למה שנצפה בסרטון.

בשעה 22:44 מכונית המזדה 6 נכנסה לרחוב הרעות ועצרה ישירות בסמוך לביתו של הנאשם.

בשעה 22:45 יצא הנאשם מביתו. נאשם 2 יצא ממושב הנהג. הנאשם מתקרב לעברו בנחישות ולוחץ ידו של נאשם 2. השניים הלכו ביחד לכיוון רחוב המחבר בין רחוב הרעות ורחוב הידידות, כאשר ידו של הנאשם מונחת בתנועת חיבוק, על הכתף של נאשם 2. השניים המשיכו ביחד עד לרחוב הידידות, נעצרו כ-20 מטר מהינדאי והסתכלו לכיוון הינדאי. השניים חזרו למקום עמידתה של המזדה. הנאשם ראשון ומיד אחריו נאשם 2. הנאשם נשאר בסמוך לכניסה לביתו, נאשם 2 נכנס למזדה 6 (עשה פניית פרסה) חזר ונסע לרחוב הידידות והוציא ממכונית הינדאי את השקית שהכילה את מטעני החבלה והכניסה למזדה 6.

בשעה 22:46 חזרה המזדה 6 לכיוון ביתו של הנאשם. הנאשם התקרב למכונית, הם שוחחו והמזדה 6 עזבה את המקום.

גירסת הנאשם לפיה יצא מהחנייה הסמוכה ליחידת הדיור של בתו (ולא מביתו) עומדת בסתירה לראיות התביעה ומטרה לשכנעני שמדובר במפגש אקראי. בחקירה ראשית לא סיפר הנאשם על לחיצת היד ועל ההליכה המשותפת והחיבוק עד לעיקול, ולא בכדי. רק בחקירה נגדית, לאחר שהוצג בפניו הסרטון, השיב שנאשם 2 לחץ את ידו והוא הניח יד על כתפו של נאשם 2 ומכיוון שנאשם 2 לא הבין את ההסבר שלו, ליווה אותו עד לעיקול וכשחזר והתכוון להיכנס לביתו פגש בחוץ את בנו עם חברים והתעכב בשיחה איתם ואז חזר נאשם 2 אמר לו תודה ונסע.

מטעמים ברורים, הנאשם דחה את הטענה שליווה את נאשם 2 עד לרחוב הידידות ועמד איתו בסמוך למכונית הינדאי. הנאשם ניסה להרחיק עצמו ממכונית הינדאי.

עדויות של נאשם 2 שתמכה לכאורה במפגש האקראי איננה ראויה לאמון. אי אפשר להשתחרר מהרושם שמדובר בגירסה מתואמת עם הנאשם. לחיצת היד שלגירסת נאשם 2 הייתה מתוך כבוד איננה עומדת לבדה. יציאתו של הנאשם מהבית לא הייתה אקראית. החיבוק לא מאפיין מפגש אקראי והלווי של נאשם 2 עד בסמוך למכונית הינדאי מטרתה, ללא ספק, להצביע בפניו על מקום חנייתה של הינדאי ולא של רחוב הידידות. העובדה שנאשם 2 חזר מיד למכונית המזדה 6, נסע למכונית הינדאי והוציא את מטעני החבלה מתוכה, תומכים בקביעה הנ"ל.

נאשם 2 הודה במסגרת הסדר טיעון. אחד מתנאיו של ההסדר היה שהוא לא יוזמן כעד תביעה נגד הנאשם. נאשם 2 לא רצה לסבך את הנאשם וברור מאליו שניסה בעדותו בבית המשפט לסייע לו.

י. בחיפוש בביתו של הנאשם נתפס מפתח של רכב היונדאי.

יא. נסיבות מעצרו של הנאשם יקבעו גם הם על פי עדויות השוטרים.

הנאשם נעצר בשעת לילה מאוחרת מסתתר בגג הבית של שכנו. ההסבר שנתן לגבי נסיבות עלייתו לגג, הוא הסבר הזוי וטוב היה לו לא נטען. השכן (ויקי מסיקה) שהיה אמור לכאורה, לתמוך בגירסה הנ"ל, לא זומן כעד הגנה והדבר מדבר בעד עצמו.

יב. מהימנה עלי עדותם של השוטרים שעצרו את הנאשם, שעם מעצרו הודה שברח מהם והביע צער על כך (ת/51, ת/52).

דין

26. עקרון השליטה וההחזקה מורכב משני יסודות. האחד, היסוד הנפשי והאחר, היסוד הפיסי. היסוד הנפשי הוא במודעות או ברצון לשלוט או להחזיק בנכס. היסוד הפיסי הוא במידת הזיקה הפיסית בנכס.

מבחינתו של היסוד הפיסי, חפץ נמצא בשליטתו ובחזקתו של אדם כאשר החפץ נמצא בידו. אין מדובר בקרבה פיסית בלבד. אדם יכול לשלוט בחפץ המצוי בכל מקום שהוא לרבות חפץ המצוי בידו של אחר.

"החזקה" מוגדרת בסעיף 34כד. לחוק העונשין שזה לשונו:

"שליטתו של אדם בדבר המצוי בידו, בידו של אחר או בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו; ודבר המצוי בידם או בהחזקתם של אחד או כמה מבני חבורה בידיעתם ובהסכמתם של השאר יראו כמצוי בידם ובהחזקתם של כל אחד מהם ושל כולם כאחד;"

מבחן השליטה בחפץ נקבע על פי מערכת העובדות המובאת בפני בית המשפט.

בענייננו, הנאשם קיבל משם טוב את החזקה ביונדאי והייתה לו שליטה ביונדאי הלכה למעשה, אפילו אם אחר השתמש ברכב בנקודת זמן מסוימת. הנאשם קיבל 2 מפתחות לרכב. אחד מהם נתפס בביתו. המפתח השני, על פי הנאשם, נמסר למיקי. הנאשם העיד בבית המשפט שהיונדאי הוחזרה לו ביום רביעי. לדבריו, המפתח השני נשאר אצל מיקי. מיקי לא נחקר בנקודה זו.

לדעתי, אפילו בנסיבות אלה (כאשר המפתח השני נשאר אצל מיקי), הודאת הנאשם (שהרכב הוחזר לו ביום רביעי) והראיות האחרות שבאו בפני לגבי התנהלותו באותו לילה, מביאים למסקנה שהיונדאי הייתה בחזקתו

ובשליטתו.

לא נטען על ידי הנאשם שאחר עשה שימוש ביונדאי מיום רביעי. לכך יש להוסיף שהנאשם שתק בחקירה ולא השיב לשאלות החוקרים. אם היה ממש בגירסתו, הדעת נותנת ש"יזעק" בחקירה ולא ישתוק.

קו ההגנה של ב"כ הנאשם לפיו על פי הראיות היו אנשים אחרים, ככל הנראה, מעורבים בעסקת הנשק, אין בה כדי לסייע לנאשם. הימצאותם של טביעות אצבעות של אחרים על השקית שעטפה את מטעני החבלה, יש בה לכאורה כדי להעלות חשד שאנשים נוספים היו מעורבים בעסקת האמל"ח. אין לשלול את האפשרות שהנאשם לא הכין את מטעני החבלה, כמו גם את העובדה שאדם אחר הכניס את המטענים ליונדאי, אין בכך כדי לכרסם בראיות התביעה.

הראיות לגבי התנהלותו של הנאשם באותו לילה מצביעות באופן חד משמעי שהוא ידע על הימצאותם של מטעני החבלה ברכב היונדאי, כפי שהדברים פורטו לעיל. בין אם נאשם 2 היה קונה של מטעני החבלה או גורם אחר שנתבקש להעביר את מטעני החבלה ממקום למקום, לנאשם הייתה בזמן הרלבנטי השליטה במטעני החבלה והוא היה הגורם הדינמי בעסקה.

27. הקביעה שהנאשם החזיק במכונית היונדאי, מקימה כנגדו את החזקה הקבועה בסעיף 144(ד) לחוק העונשין הקובעת -

"מקום שנמצא בו נשק, רואים את מחזיק המקום כמחזיק הנשק כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר".

הנאשם לא הצליח לסתור את החזקה והטענות שנטענו, היו טענות בעלמא.

לצד החזקה הקבועה בחוק, באו בפני ראיות נסיבתיות התומכות בחזקה הנ"ל. בנסיבות העניין יש חשיבות למקום חנייתה של היונדאי, אפילו מבלי להכריע מי מבין השניים (הנאשם או מיקי) חנו שם את היונדאי.

אין חולק שהנאשם ידע שהיונדאי חונה ברחוב הידידות. מקום חנייתה של היונדאי, היא ראייה נסיבתית מפלילה המצטרפת לראיות האחרות המביאות אותי למסקנה שהנאשם ידע על הימצאותם של מטעני החבלה ביונדאי. הדעת נותנת שהנאשם בחר להחנות את היונדאי במקום מרוחק מביתו כדי להרחיק עצמו ממנה וכדי שהיונדאי לא תמצא בטווח הצילום של מצלמות האבטחה הפרטיות שהתקין. נסיבה נוספת להבנתי, לא שולית, כדי להרחיק את הסכנה מבני ביתו. מה ההיגיון להחנות את היונדאי שהוחזקה על ידו לצורך מכירה, במקום מרוחק מביתו במיוחד כאשר, לדבריו, הוא ידע שבאותו ערב סומא יגיע לצורך רכישת היונדאי.

28. טענת הנאשם שלא הגיע עם נאשם 2 לרחוב הידידות, הוא שיקר בעניין מהותי, שהוכח בראיות עצמאיות של התצפיתנים ויש בכוחו לסייע לראיות המאשימה.

29. הממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי לגבי התנהלותו של הנאשם בלילה הרלבנטי, מצביעים על

החזקה והשליטה שלו ביונדאי והידיעה שלו לגבי הימצאותם של מטעני החבלה ביונדאי. המפגש עם אף לא אחד מהשניים (סומא ונאשם 2) היה מפגש תמים. זאת ועוד, סמיכות הזמנים בין המפגש של הנאשם עם סומא והמפגש של נאשמים 2 ו-3 וההתעסקות של כל אחד מהם עם מטעני החבלה במכונית היונדאי (סומא בדק ונאשמים 2 ו-3 הוציאו את מטעני החבלה), איננה מקרית.

30. באשר לטענת ההגנה שלא נמצאו על מטעני החבלה או השקית טביעות אצבעות של הנאשם ולעומת זאת נמצאו טביעות אצבעות של מיקי ואריאל, אין בה כדי לסייע לנאשם בהגנתו. הגישה המקובלת היא כי אין משמעות ראייתית לממצא שלילי בדבר היעדר טביעות אצבעות שכן משקלה של בדיקה פורנזית הוא בעל משמעות בהתקיים ממצא חיובי. (ראו למשל ע.פ. 5724/94, **אבו דחל נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו).

אין לייחס משקל רב להימצאותן של טביעות אצבעות של אנשים אחרים ואין בכך כדי לכרסם במערכת הראייתית שהציגה המאשימה.

31. הימלטותו של הנאשם מהבית בשעת לילה מאוחרת ונסיבות מעצרו כשהוא מסתתר מאחורי מכונת כביסה בגג של שכנו היא ראייה מפלילה הפועלת לרעתו ומצטברת לראיות המאשימה. אמירתו " **אני מצטער ראיתי שנכנסתם לבית וברחתי ועליתי לגג**" היא אמירה מפלילה. הנאשם הבין שהמשטרה הגיעה לחפשו והוא הסתתר.

32. אין בכוונתי להיכנס לשיקולי המאשימה בכל הנוגע להחלטה שלא להגיש כתבי אישום נגד מיקי ואריאל שטביעות האצבעות שלהם נמצאו על השקית שעטפה את מטעני החבלה. ההחלטה להגיש או לא להגיש כתבי אישום היא בתחום סמכותה הבלעדי של המאשימה. אומר למעלה מן הצורך, שמשקלה של ראיית טביעת אצבע תלוי בין היתר במקומה ובטיב החפץ עליו נמצאה (נייד/נייח) ובשאלה אם ניתן הסבר סביר.

השיהוי בחקירתם של מיקי ואריאל, למרות הימצאותם של טביעות האצבעות היא תוצאה של תקלה, שלא צריך היה שתקרה, בעבודת החקירה של המשטרה. פקד אייל אנקונינה שהיה אחראי על החקירה בתיק, התייחס לכך והודה שמדובר בתקלה שהיא גם תוצאה מעומס העבודה המוטל על מעבדות מז"פ והצורך בתיעדוף של חקירה אחת על פני רעותה. לגופו של עניין העיד שלאור ההסבר שנתנו השניים להימצאותם של טביעות האצבעות, וחרף החשד הקיים לגבי מעורבותם, נתקבלה ההחלטה שלא להגיש נגדם כתבי אישום.

33. לא מצאתי ממש בטענות ב"כ הנאשם לגבי התנהלותה הלא ראויה של המאשימה בפתיחת הקבצים בדיסקים שהופקו ממצלמות האבטחה של הנאשם והעברתם לידי ההגנה. מצלמות האבטחה הותקנו על ידי הנאשם והיו בשליטתו ולא מתקבל על הדעת שהנאשם לא יכול היה לצפות בדיסקים באמצעות תוכנה שהייתה ברשותו או אצל מתקין מצלמות האבטחה. בכל מקרה, נאמנים עלי דבריה של ב"כ המאשימה שהדיסקים הועמדו לרשותה של ההגנה בכל עת שביקשה ויכול היה מי מטעמה לצפות בהם

במשרדי הפרקליטות.

34. האם מטעני החבלה שנתפסו הם "נשק" כהגדרתו בחוק?

לטענת המאשימה מטעני החבלה שנתפסו הם נשק כהגדרתו בסעיף 144(ג)(3) לחוק העונשין:

"תחמושת, פצצה, רימון או כל חפץ נפיץ אחר שבכוחם להמית אדם או להזיק לו, לרבות חלק של אחד מאלה".

לא הייתה מחלוקת שמטעני החבלה שנתפסו במזדה 6, הם מטעני החבלה שפורקו על ידי חבלן המשטרה ונבדקו על ידי מומחה החבלה.

יצחק עמרני (עת/7) (להלן: "עמרני") הוא חבלן המשטרה שהוזעק למקום בו עוכבה מכונית המזדה 6, בשל החשד להימצאות מטען חבלה בתא המטען. באמצעות רובוט (שהביא עמו) שלף עמרני מתא המטען שתי שקיות שחורות ושפך את תכולתן. שקית אחת הכילה שני גילי קרטון שהכילו חזיזי "גולני" (ת/35). מהשקית השנייה נשלפו שני תרמוסים שמתוכם בצבצו חוטים. לכל אחד מהתרמוסים הייתה מחוברת מערכת אלקטרונית עם סוללות. באמצעות הרובוט הפריד בין התרמוס לבין המערכת שהייתה מוצמדת אליו ובדרך זו ניטרל את מערכות ההפעלה מגוף מטען החבלה ונותקו מוליכים חשמליים אשר חיברו בין מערכת ההפעלה למטען העיקרי (עמ' 59 לפרוטוקול שורות 15 - 18).

מומחה החבלה רס"ב אורן בירנבאום (עת/9) (להלן: "המומחה") זומן לזירת האירוע בעקבות החשד שעלה לגבי הימצאותם של מטעני חבלה.

העד כתב את דו"ח התפיסה והסימון נ/3. בדק את מטעני החבלה וערך את חוות הדעת ת/29.

נ/3 הוא פירוט המוצגים שנאספו על ידי המומחה מזירת האירוע.

על פי חוות הדעת ת/43 (של המומחית רפ"ק שרה אברמוביץ'-בר), נבדקה תערובת החומרים משני מטעני החבלה (שהכילה אבקה אפורה, כדורונים גדולים וקטנים בצבע אפור וגרגרים בגוון שחור אפור). על פי ממצאי הבדיקה (כעולה מחוות הדעת (עמ' 1)) שתי התערובות שנבדקו הינן תערובות נפץ.

המומחית חזרה על הדברים בעדותה בבית המשפט.

עד התביעה, רפ"ק אבנר ולר ערך את חוות הדעת ת/53 המתייחסת לתקינות מערכת ההפעלה שהייתה מחוברת למטען. בעדותו בבית המשפט הסביר שהמטרה שלשמה נבדקו המקלטים ונערכה חוות הדעת.

בחוות הדעת של המומחה (ת/29) חזר המומחה ופירט את המוצגים שנאספו בזירת האירוע עם הגעתו, נתפסו

על ידו ותועדו בצילומים (ת/30). המוצגים הוגשו במהלך הדיון לתיק בית המשפט (ת/31 - ת/35). המוצגים הוחזרו למשמורת התביעה. בפתח עדותו אישר המומחה אמיתותם של המסמכים נ/3 ות/29.

המומחה הבהיר בעדותו כי הגיע לזירת האירוע במהלך הטיפול של הרובוט, פגש במקום את עמרני והיה עד לטיפול ולניטרול מטעני החבלה מתחילתו ועד סופו. המומחה דחה בתוקף את טענת הסניגור שהגיע למקום רק לאחר ניטרול מטעני החבלה.

לטענת הסניגור לא עלה בידי התביעה להוכיח שמטעני החבלה שנתפסו הם "נשק" כמשמעותו בחוק ולכל היותר מדובר "בחלק, אביזר או תחמושת..." על פי הסיפא של סעיף 144(א) לחוק.

אין בידי לקבל את הטענה הנ"ל.

חוות הדעת (ת/29) מפורטת וחד משמעית. המסקנה העולה ממנה היא כי "בכוחו של כל אחד ממטעני החבלה המתוארים לעיל לגרום למוות בעת התפוצצותם בכפוף לתקינות ולחיבור נכון של כלל המרכיבים" (עמ' 6 לחוות הדעת סעיף 3). המומחה חזר על האמור בעדותו בבית המשפט. עדותו לא נסתרה ולא הובאה מטעם ההגנה חוות דעת מומחה או עדות אחרת המטילה ספק במסקנתו של המומחה.

שוכנעתי מדברי המומחה כי העובדה שהשתמש ביזם אחר, משטרתי, הזהה לזה שנתפס, לצורך הפעלת המטען לא שינתה מהותו של המטען ולא נעשתה על ידי כך כל פעולה של שידרוג המטען.

המומחה הסביר שמדובר במטעני החבלה מסוכנים והפעלתם חייבת להיעשות בצורה בטוחה ככל האפשר. לשאלה למה לא הפעיל את מטעני החבלה עם היזמים שנתפסו בזירת האירוע השיב שהתחיל היה מקוצר וחשש שהוא לא תקין והפעלתו לא תהיה בטיחותית.

בדיקת ההפעלה שעשה המומחה, היא מעבר לנדרש על מנת לעמוד בנטל ההוכחה, הנדרש מהמאשימה להוכיח שמדובר ב"נשק".

המומחה הסביר שלא נתקל בעבר במטעני החבלה מסוג זה וכדי להיות בטוח שהם מתפוצצים "כמו שצריך", נעשתה בדיקת ההפעלה לשני מטעני החבלה.

בדיקת ההפעלה תועדה בסרטון ת/36. הסרטון הוצג בבית המשפט במהלך עדותו של המומחה.

בסיכומים ביקש הסניגור לקבוע שהמומחה שיקר בעדותו בבית המשפט "ומסר עדות לא נכונה". לדברי הסניגור, התרגשותו של המומחה במהלך מסירת העדות נבעה מהלחץ בו היה נתון בשל אי אמירת אמת על דוכן העדים. אין בידי לקבל הטענה הנ"ל. אינני מכירה את העד וכמובן לא את אופיו. התרגשותו של עד על דוכן העדים יכולה להיות מטעמים שונים. גם עד הדובר אמת עשוי להתרגש על דוכן העדים ולעומת זאת, עד הדובר שקר יכול לומר את הדברים בביטחון רב. כשלעצמי אני סבורה שעצם המעמד בבית המשפט עשוי להלחץ עד זה או אחר, ואין להסיק מסקנה לחובתו של עד אם התרגש על דוכן העדים.

הסניגור הצביע על 2 נקודות. האחת - המומחה לא נכח בזירת האירוע בעת ניטרול מטעני החבלה על ידי הרובוט, ועדותו בנקודה זו הייתה שקרית. השנייה - קיימת סתירה מהותית בין האמור בנ/3 ות/8 (שעל פי האמור בהם, לדברי הסניגור, לא נתפסו מסמרים) לבין חוות הדעת ת/29 והצילומים (ת/30) המתייחסים בין השאר להימצאותם של מסמרים במטען.

באשר לטענה הראשונה - אין בידי לקבלה. המומחה התייחס בעדותו בפירוט רב לאופן הגעתו לזירה, העיתוי בו הגיע. עדותו מהימנה ואין להטיל בה דופי.

באשר לטענה השנייה, אין בה ממש. ת/8 אינו מתייחס לתכולת מטעני החבלה ובאשר לנ/3, נשמטה מב"כ הנאשם הסיפא של סעיף 9 על פיו נתפסו גם "מסמרים וגלילי זיקוקין".

ההגדרה שבחוק מתייחסת לחפצים "מתפוצצים" מכל סוג שהוא וללא קשר לאופן ההפעלה וצורת השימוש בהם (ע"פ 330/85, דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 29).

על יסוד חוות הדעת החד משמעית של המומחה, ובצירוף חוות הדעת ת/43, אני קובעת שהתביעה הוכיחה, במידת הודאות הנדרשת במשפט פלילי שמטעני החבלה שנתפסו ובדקו הם נשק כהגדרתו בחוק.

35. עסקה אחרת בנשק

הנאשם עומד לדין בעבירה של עסקה אחרת בנשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין שזו לשונו:

"המייצר, מייבא או מייצא נשק או הסוחר בו או עושה בו כל עסקה אחרת שיש עמה מסירת החזקה בנשק לזולתו בין בתמורה ובין שלא בתמורה, בלא רשות על פי דין לעשות פעולה כאמור, דינו - מאסר חמש עשרה שנים"

מדובר בעבירה התנהגותית שאינה דורשת כוונה. נדרש יסוד נפשי של מודעות כלפי טיב המעשה וכלפי התקיימות הנסיבות.

הספרות המשפטית פירשה את האמירה "**עסקה אחרת שיש עמה מסירת החזקה בנשק לזולתו בין בתמורה ובין שלא בתמורה**" כבאה להרחיב ולכלול במסגרת האיסור כל עסקה בנשק מכל סוג שהוא גם אם אין היא באה בגדר "סחר" ובלבד שיש עמה מסירת החזקה בנשק לאדם אחר (ראה לעניין זה ספרו של המלומד קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק רביעי, 2006, עמ' 1975).

האם מעשי הנאשם עולים כדי "עשיית עסקה אחרת בנשק", זאת משום שלא הוכחה עבירת סחר בנשק בין הנאשם לנאשמים האחרים בכתב האישום. על מהותה של "עסקה אחרת בנשק" ניתן ללמוד מפסיקת בית המשפט העליון בע.פ. 214/84 חוזה נ' מדינת ישראל, פ"ד לט (2) 140 שם דן בית המשפט העליון במונח

"עסקה אחרת" המופיע בסעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים. שם נקבע:

"בית-משפט זה נתן למונח 'עסקה אחרת' משמעות נרחבת הכוללת כל הסכם לביצוע פעולה אסורה בסמים מסוכנים. בית המשפט לא דרש שההסכם יצא אל הפועל, אלא קבע, שעצם ההסכמה ההדדית היא המהווה את העבירה. הושלמה עסקה בסמים, תשובץ העבירה במשבצת המיוחדת שעוצבה בסעיף 13; התגבשה הסכמה הדדית לקיים עסקה ונקשר הקשר לכך אך העסקה הספציפית לא מומשה, תשובץ העבירה במסגרת עסקה אחרת".

36. סיכומו של דבר, הראיות הנסיבתיות שבאו בפני, החזקה שלא נסתרה, הקביעה בסעיף 144(ד) לחוק העונשין, שקרי הנאשם, עדותו הכבושה של הנאשם ונסיבות מעצרו מובילים למסקנה שאין בילתה, שהנאשם החזיק בזמן הרלבנטי במכונת היונדאי וידע על הימצאותם של מטעני החבלה ביונדאי והיה מודע להעברתם למכונת המזדה 6. ההעברה נעשתה בידיעתו.

אחזור ואומר שהחשד למעורבותם של אנשים נוספים אינה מפחיתה מאחריותו של הנאשם.

הוכח כנדרש במשפט פלילי שמטעני החבלה הם נשק כהגדרתו בחוק. הוכח שהנאשם עשה עסקה אחרת בנשק.

לאור האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של עסקה אחרת בנשק לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

37. עבירת הסמים

נטען בכתב האישום שבתאריך 26.7.2013 החזיק הנאשם שלא כדין, שלא לצריכה עצמית בשידה הסמוכה למיטתו 1.26 גרם סם מסוכן מסוג קוקאין המחולק ל-3 מנות.

בתשובה לכתב האישום כפר הנאשם בהחזקת הסם.

בחיפוש שנעשה בביתו של הנאשם ביום 26.7.2013 נתפסה בחדר השינה של הנאשם, בשידה הסמוכה למיטתו, קופסת סיגריות מרלבורו ובתוכה חומר החשוד כסמסוכן במשקל 1.26 גרם.

לא הייתה מחלוקת שהחומר החשוד הוא סם מסוג קוקאין במשקל 1.26 גרם.

הסם המסוכן נתפס על ידי הבלש ארז סעדה, במהלך חיפוש שעשה בביתו של הנאשם. צוות הבילוש הגיע לביתו של הנאשם בלא צו במטרה לעצור את הנאשם בחשד להחזקת אמל"ח. שער הכניסה לבית היה נעול. ארז סעדה דפק על תריסי החלון וצעק **"משטרה לפתוח"**. אשת הנאשם פתחה את הדלת. היא נשאלה לגבי בעלה (הנאשם) והשיבה **"הוא לא בבית. אתם יכולים לחפש"**. כעולה מעדותו של ארז סעדה לא הוסברה לה זכותה לא להסכים לחיפוש.

לאחר שבוצע חיפוש בחצר, התקבלה הוראה מראש הצוות לבצע חיפוש בבית ללא צו. במהלך החיפוש נתפסה, בין היתר, קופסת סיגריות מרלבורו ובתוכה הסם. התפיסה הייתה בנוכחותה של האישה. לשאלה של מי הסם השיבה שאינה יודעת.

תאמר האמת כי הטענה של הסניגור לגבי חוקיות החיפוש נטענה בשפה רפה. הסניגור הפנה בסיכומים לרע"פ 10141/09 (הלכת בן חיים) ולא הוסיף דבר. בענייננו, ההוראה לבצע את החיפוש בלא צו ניתנה על ידי ראש הצוות לאחר שנתפסו מטעני חבלה שהועברו "זה מקרוב" על ידי אחרים ממכונת יונדאי, שעל פי החשד הייתה בחזקת הנאשם, למכונת אחרת (אין חולק שמדובר בעבירה מסוג פשע).

משכך נופל המקרה בגדרו של סעיף 125(1) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)(נוסח חדש), התשכ"ט - 1969 הקובע:

**"שוטר רשאי, בלא צו חיפוש להיכנס ולחפש בכל בית או מקום אם
(1) יש לשוטר יסוד להניח שמבצעים שם פשע, או שבפשע בוצע שם זה מקרוב..."**

לאור האמור לעיל, אינני נדרשת לשאלה לגבי משמעותה המשפטית של ההסכמה שנתנה האישה ואני דוחה את הטענה שהחיפוש היה לא חוקי.

אשת הנאשם הכחישה קשר לסמים.

גירסת הנאשם

בחקירה ראשונה (ת/11) הכחיש הנאשם את עבירת הסמים. הנאשם לא השיב לשאלות בנוגע לסם ואמר ששיב בבית המשפט. מסר שאין לאשתו קשר לכלום. בחקירה שנייה (ת/10) אישר שרק לו יש גישה לשידה בה נמצא הסם והכחיש שהסם שייך לו.

לא מצאתי בחקירה ראשית של הנאשם התייחסות לעבירת הסמים.

בחקירה נגדית הכחיש שהסם שייך לו. הוא סיפר שהוא לא משתמש בסמים. לדבריו, הוא מעשן מרלבורו לייט ויש לו סיגריות בכל מקום בבית, בשירותים, במטבח. סיפר שבאים אליו הרבה חברים שמעשנים וגם החברים של הבת שלו וייתכן ומישהו שכח אותם. טען שבקופסת המרלבורו בה נתפס הסם היו גם סיגריות.

תפיסת הסם בשידה הנמצאת בשימוש הבלעדי של הנאשם מקימה חזקה עובדתית הנסמכת על ניסיון החיים והשכל הישר כי השם נמצא בהחזקתו ושליטתו של הנאשם. משנוצרה חזקה שבעובדה קמה לנאשם הזכות לסתור אותה.

ההסבר שנתן הנאשם בחקירה נגדית הוא הסבר בעלמא, כללי ולא די בו כדי לעורר ספק. הסם נמצא בקופסת סיגריות ריקה (ולא כפי שהעיד הנאשם שהיו בקופסה גם סיגריות) ומשהודה הנאשם שהשידה נמצאת בשימוש

הבלעדי ורק לו יש גישה לשידה, ממילא נשמט הבסיס מתחת להסבר שנתן.

לאור האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בהחזקת סם מסוג קוקאין, במשקל 1.26 גרם, שלא לצריכה עצמית.

סוף דבר, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

ניתנה היום, ג' חשוון תשע"ה, 27 אוקטובר 2014, במעמד הנאשם, ב"כ עו"ד רובינשטיין וב"כ המאשימה עו"ד לב ארי.

קלרה רג'ניאנו , שופטת